POSUDEK VEDOUCÍHO DIPLOMNÍHO PROJEKTU

Zadání: Koncertní sál pro Karlovy Vary
Autor: Bc. Nebozhenko Oleksandr
Akademický rok 2018/2019 – letní semestr

Aleksandr je dlouholetým studentem našeho ateliéru. Vždy byl jeho aktivním členem a podílel se na řadě výstav a prezentací.

Tématem jeho diplomního projektu je koncertní sál pro město Karlovy Vary. Je paradoxem, že jedno z nejvýznamnějších lázeňských měst Evropy nemá samostatný koncertní sál, a to i přesto, že ve městě sídlí v Česku nejstarších symfonických orchestr. Debata o novém koncertním sále je ve městě velmi živá. Stále není zřejmé, zda využít historického objektu Císařských lázní nebo navrhnout sál jako novostavbu. Projekt navazuje na loňské ateliérové zadání, kde jsme v rámci urbanistických úloh vymezili právě soutok řek, jako místo pro budoucí koncertní sál. Soutok řeky Teplá, která je osou historického lázeňského místa a řeky Ohře, která symbolizuje novodobé Vary je tak symbolickým místem srůstání starých a nových Karlových Varů. Města, které je v současné době významně rozpolcené a hledá svou novou společnou identitu. Místo je v současnosti prostoupeno řadou bariér, a i když je v klíčové pozici, vykazuje známky typické brownfieldu. Je n prostupné, uzavřené s charakterem periferie.

Je logické, že nedílnou součástí zadání koncertního sálu bylo rovněž téma zhodnocení potenciálu tohoto místa a aktivace nábřeží, jako významného veřejného prostoru města. Dům by měl být iniciačním prvkem, který integruje a propojuje.

Oleksandr přichází s racionální trojúhelníkovou formou – klín zhmotňující soutok řek. Jednoduché a funkční hmotové gesto je logickou odezvou na urbánní i přírodní linie místa.

Nejsilnější stránkou Oleksandrova návrhu je podélná pasáž, která propojuje budovu s nábřežím řeky Teplé. Oleksandr věnoval nábřeží Teplé velkou energii a podařilo se mu současně integrovat stoupající rampu Ostrovského mostu do objektu koncertního sálu. Eliminoval, tak jednu ze zásadních bariér místa. Prostor obou řek propojuje v několika rovinách. Oceňuji především úroveň náplavky, která se může stát novou rekreační osou města. Bariéru železnice elegantně eliminuje uložením kolejiště na pilíře a integruje nábřeží se vstupem do sálu. Cením si těchto úvah, které vrací obě řeky do typologie města.

Svůj dům logicky otvírá v linii prodloužené pěší zóny podél ulice Horova, která je jasnou vazbou na centrum a kde pasáž je jejím přirozeným pokračováním. Velkorysé gesto pasáže je silné, ale zcela ho ochromí nedokončená vazba na nábřeží řeky Ohře. Na jiných místech návrhu ukazuje svojí velkorysost, ale tady se zalekl velkorysého gesta otevření a nečekaně ponechává zelený svah nábřeží. Pasáž se tak mění v jakýsi tunel, který míří pod Ostrovský most. Myslím, že je to nepochopení místa a oslabení jinak nadějného motivu velkorysého foyer, převýšené galerie či salla terénny koncertního sálu. Osobně jsem očekával, že tento ústřední motiv bude rozvinut do prostorového zážitku, který bude analogií k historickým kolonádám lázeňského centra.

Z předložených dispozic je patrné, že Oleksandr sestavil program koncertního sálu důsledně. Rozumí provozu a vazbám. Nicméně samotný návrh dispozice je problematický. Diagonální vazba sálu ve formě shoeboxu na podélné foyer je možná, avšak značně problematická a vykazuje řadu provozně, prostorových komplikací, které oslabují koncept pasáže.

Práce na projektu byla ze strany Oleksandra usilovná a konstantní. Jeho obrazy nábřeží a ulic jsou důkazem, že umí vystihnout charakter a atmosféru. Rozumí, co je to kvalitní veřejné prostranství. Je však škoda, že se stejnou intenzitou nedotáhnul návrh samotného sálu, tak aby byl diplomní projekt homogenní a přesvědčivý. Nicméně celkově práci hodnotím jako úplnou, přehlednou a přínosnou. Obsahově jí nelze nic vytknout.

Projekt hodnotím známkou D.

Boris Redčenkov
V Praze 11. 6. 2019